

In herinnering van Ilse Florijn

Ik ben heel dankbaar dat zij heeft me aangemoedigd weer te gaan schrijven.

1 - Het Lot van de Kwaadaardigen.

Na een zeer enerverende tijd, is zo'n saaie dag als vandaag bijna een zegen.

Bijna ...

Ik ben blij dat ik klaar ben met mijn werk. Toen ik begon met dit werk, vond ik het creatief en uitdagend. Nu moet ik opboksen tegen mannelijke narcistische ego's die nooit een idee van een vrouw zouden goedkeuren. Als ik niet meteen opgepakt zou worden, zou ik wel weten wat mijn antwoord is. Mijn creativiteit uit ik door software thuis te schrijven. Sommige software, zoals vertaalprogramma's, werken slecht en ik maak er betere versies van.

In de spiegel zie ik dat mijn jurk wat opgekropen is. Ik trek het weer strak naar beneden en pak mijn jas en tas om naar huis te gaan. Het is laat en dat maakt me bezorgd. Het bedrijventerrein is nu verlaten, omdat iedereen al naar huis is. Dan komt het gespuis uit hun hollen gekropen.

Ik kan nu niet de twee kilometer met openbaar vervoer reizen; dat is nog gevaarlijker dan lopen. Dus ik besluit maar te gaan lopen. Gelukkig is de lange straat vrij van groepjes jongeren; alleen verderop loopt iemand.

Die iemand blijkt een corpulente man te zijn. Erger nog: hij steekt de straat over zodra hij me ziet. Die blik in zijn ogen herken ik. Het is diezelfde als die de vriendjes van mijn vader vroeger hadden voordat ze zich aan mij vergrepen. Onwillekeurig grijp ik mijn kleine pistool in mijn handtasje en wacht af wat hij gaat doen.

Hij heeft opgegeven zijn bedoeling te verbergen en kijkt even naar het bosje naast me. Het is me geheel duidelijk. Hij zweet een beetje en zijn dunne, enigszins kromme beentjes verraden dat hij niet sterk is. Natuurlijk is hij ervan overtuigd dat hij dat wel is en mij makkelijk kan overmeesteren. Ik lach een beetje in mezelf en laat mijn wapen weer los. Die zal ik niet nodig hebben.

Hij steekt zijn handen uit om me bij de keel te grijpen. Dat kost hem wat moeite, omdat ik een stuk langer ben dan hij. Met een simpele judotruc overstrek ik zijn linker elleboog. Zijn schreeuw overstemt het scheuren van zijn pezen. Jammer, hij ziet af van een verdere aanval. Het bespaart hem het lot van mijn vroegere aanvallers.

"Jij ongelofelijk kutwif ...", huilt hij.

"Je hebt geen idee ...", antwoord ik. Hij lijkt het gevaar nu te herkennen en druipt af met angst in zijn ogen.

Ik bereik het bewoonde deel zonder verdere incidenten. Eerst is er een rij huizen met daarachter een klein winkelcentrum, dat grotendeels leegstaat vanwege de opkomst van het online winkelen. Maar er is nog een winkeltje met huishoudelijke apparatuur. In de etalage staat zoals altijd een grote televisie aan.

Nu staan er een aantal mensen omheen gedrongen. Er is kennelijk iets belangrijks te zien. Eigenlijk interesseert het me niet, maar ik zie het angstige gezicht van een jonge vrouw. Geïntregerd stap ik op haar af; ze lijkt het niet in de gaten te hebben. Ik leg mijn hand op haar schouder.

"Wat is er aan de hand?"

"Er komt een voorwerp ter grootte van een planeet op ons af. Ik ben bang."

"Om te beginnen is de kans dat hij ons raakt heel erg klein", probeer ik haar te troosten, achterwege latend dat als hij ons rakelings passeert net zo ernstig is.

Ze lijkt een beetje opgelucht te zijn.

"Is dat zo?" Ik knik. "Ze zeiden al dat er een grote kans is dat hij inslaat in Saturnus, maar ik geloofde het niet."

"Dat is ongelofelijk ver bij ons vandaan. Dáár hoef je je geen zorgen over te maken." Nu is ze helemaal opgelucht.

"Hoe weet je dat allemaal?" vraagt ze een beetje benepen, terwijl ze haar haar wegveegt.

"Astronomie is mijn hobby."

"Dat is toch met sterrenbeelden en je toekomst voorspellen?" vraagt ze geïnteresseerd.

"Dat is astrologie en dat is baarljke nonsens." Ze lijkt het allemaal niet te snappen. Blond ...

De televisie laat een zwarte achtergrond zien met allemaal witte stipjes. Het witte stipje dat de boosdoener is, wordt rood omcirkeld. De ondertiteling laat zien dat dit stipje waarschijnlijk tussen Saturnus en Uranus doorschiet, met daaronder de astronomische afstand in kilometers. Geen enkel probleem dus. Het gaat er hard en de hoek bewijst dat het uit een ander zonnestelsel komt. Ze zijn aan het berekenen welk zonnestelsel dat zou kunnen zijn.

Hoewel astronomie mij interesseert, besluit ik toch door te lopen naar huis. Maar ik neem me wel voor om dit in de gaten te houden via de wetenschappelijke media. De publieke media zullen er wel weer, zoals gewoonlijk, een potje van maken.

Thuisgekomen word ik begroet door Freija en Jethro, mijn katten. Ik weet nooit zeker of ze blij zijn om me te zien of omdat ze nu kattensnoepjes krijgen. Ik hou

het maar op het eerste. Ik ga languit op de bank zitten, terwijl ik de lekker peuzelende katten observeer. Wanneer ze klaar zijn, komt Freija meteen op mijn benen zitten, terwijl ze mijn aaiende handen kopjes geeft. Ik weet zeker dat ze blij is om me te zien.

Dan hoor ik het e-mailbliepje van mijn laptop. Ik kijk op mijn horloge. Het is na kantoortijd, dus grote kans dat dit van een van mijn vrienden is. Helaas voor Freija zet ik haar van mijn schoot en loop naar de laptop, en maak hem met een druk op de spatiebalk weer wakker.

Het is Ester, mijn beste vriendin. Ze weet van de dingen die ik gedaan heb. Ook bij bijna al mijn aanvallers uit mijn jeugd. In de mail staat dat ze de verblijfplaats van Thom Egberts weet. Deze inmiddels vijftiger heeft zowel haar als mij misbruikt en was de beste vriend van mijn vader, die dit allemaal toestond voor geld.

Hij woont onder een andere naam in een stadje dichtbij. Ze heeft hem gezien, terwijl hij haar niet heeft herkend. Vele nachten ben ik in razernij wakker geworden, terwijl ik bedacht wat ik hem aan zou doen. Het gaat hem niet bevallen ... Ik zoek het adres op via een online kaart en bekijk zijn huis. Een gewoon rijtjeshuis in een wat vervallen buurt. Het gaat hem niet erg voor de wind, begrijp ik. Het zal hem nog veel slechter vergaan.

Hm ...

Ik start mijn motor en rijd erheen. Tien minuten later sta ik met helm en donker vizier voor zijn huis. Warempel, hij komt net naar buiten met wat ik denk dat zijn vrouw is. Ze ziet er miserabel uit. Ik denk dat ze een verschrikkelijk leven moet hebben. Gelukkig voor haar is ze daar binnenkort van af.

Met binnenpretjes over wat er komen gaat, rijd ik weer naar huis. Binnen antwoord ik Ester dat dat hem inderdaad is en of ze aan een bestelbus kan komen.

Het duurt niet lang of mijn telefoon gaat over. Zodra ik opneem, klinkt het: "Dat weet je snel. Hoe heb je dat gedaan?" Ik vertel dat ik er op de motor heen gereden ben en hij toevallig naar buiten kwam met zijn vrouw.

"Ze ziet er zielig uit, vind je niet?"

"Ja, haar leven zal niet de moeite waard zijn. Maar binnenkort is ze beter af."

"Ga je haar erbij betrekken?" vraagt Ester bezorgd.

"Nee, dat is riskant. Een vrouw in die positie kan uit angst het ineens voor haar man opnemen ..."

"Waar heb je die bestelwagen voor nodig?" Ik vertel haar dat ik hem ter plekke een kogel door zijn kop had kunnen jagen, maar dat ik bang was dat iemand mijn kenteken zou onthouden. Bovendien vind ik dat lot te goed voor hem.

"Wat ben je van plan dan?" Ik vertel haar dat ik hem wil bedwelmen en in de bus

wil gooien en hem langzaam wil doodmartelen.

"Ik wil dat hij beseft wat hij heeft gedaan", zeg ik stellig.

"Wauw, herinner me eraan dat ik jou niet tegen me in het harnas jaag", klinkt het benepen.

"Ben je ertegen dan?" vraag ik belangstellend.

"Nee ..."

"Ik zou nooit zoiets bij jou doen", probeer ik haar gerust te stellen. "Ongeacht wat je me zou flikken. Maar wat zij gedaan hebben, geeft mij het recht op deze wraak. Ik schrik nog steeds 's nachts wakker met flashbacks." Ze zwijgt even.

"Ik ook. Het is verschrikkelijk", zegt ze met een snik in haar stem. "Eigenlijk wil ik erbij zijn."

"Ik weet niet of dat verstandig is, maar ik houd je niet tegen." Ze zwijgt opnieuw.

"Ik ga mee."

Ze heeft een onopvallende witte bestelbus kunnen regelen.

"Wat denkt de eigenaar dat we gaan doen?"

"Verhuizing ..." Ze grinnikt.

We rijden eerst naar een oude vriend van mij. Hij weet ook wat ik als hobby heb, terwijl ik zijn achternaam niet weet. Bob is een man in zijn zestiger jaren, maar dat zou je niet zeggen. Hij fitnest vier keer per week en dat kun je zien. Met zijn meter negentig is hij groter dan ik. Hij is enorm sterk en wedijvert met veel jongere fanatiekelingen met bankdrukken en deadliften. Dit alles maakt hem enorm zelfverzekerd.

Hij heeft ook geen enkel probleem met wat ik doe.

"Zij zijn begonnen ...", zou hij zeggen. Hij doet open met een grote grijns op zijn gezicht.

"Hé langpoot, dat is even geleden." Ik omhels hem en voel zijn enorme spieren onder zijn huid bewegen. Hij heeft niet in de gaten dat ik het zo met hem zou doen, als een van de weinige mannen. Dan kijkt hij een beetje argwanend naar Ester.

"Zij weet al lang alles van mij, ze is mijn beste vriendin." Hij neemt haar even in zich op en steekt dan een kolenschop van een hand uit. Haar hand verdwijnt er helemaal in.

"Maar je bent hier niet voor een kop koffie, denk ik", merkt hij langs zijn neus op. Ik voel me een beetje schuldig.

"Nee, ik heb je niet alleen nodig voor hulp. Ik beschouw je als een heel goede vriend en vertrouw je volledig. Het spijt me dat het zo overkomt." Hij broemt iets vergevingsgezinds.

"Hoe loopt je motor?"

"Prima, geen enkel probleem meer", antwoord ik dankbaar. Hij knikt goedkeurend.

"Je gaat er niet meer mee naar je werk?" Ik schud mijn hoofd.

Binnen luistert hij naar mijn verhaal. Hij schudt meewarig zijn hoofd.

"Heb je een foto van hem?"

"Nee, maar wel zijn adres." Ik geef hem dat adres.

"O, die gast ken ik wel. Dat is inderdaad geen beste." Ik vraag waardoor hij hem kent.

"Niet van naam, maar hij tiranniseert de hele buurt. En dat verhaal gaat in het rond." Ik zwijg even, maar vertel hem toch wat ik van plan ben.

"Daar ben ik het niet heel erg mee eens", antwoordt hij somber. "Dan verlaag je je tot zijn niveau. Gewoon een kogel door zijn kop jagen, nadat je hem verteld hebt waarom je dat gaat doen." Hij kijkt me even bezorgd aan. Ik overweeg zijn woorden.

"Oké, ik denk dat je gelijk hebt. Maar hij heeft mij veel pijn gedaan." Hij knikt begrijpend.

"Wat ga je nu doen?" vraagt Ester op de terugweg. Ik zak even in gedachten weg.

"Hij heeft gelijk. Dat is geen gerechtigheid, maar wraak."

"Dus dan hebben we de bus niet meer nodig?"

"Nee, dit kan ik in mijn eentje op de motor doen. Ik moet een vals kenteken op de kop tikken." Ze antwoordt dat dat geen probleem is.

"Wanneer ga je het doen?"

"Zo gauw mogelijk."

Ester zet mij thuis af en we drinken nog een kop koffie. We praten wat na, maar mijn hoofd is er niet echt bij. Adrenaline stroomt door mijn aderen; mijn handen trillen er een beetje van. Het gaat moeilijk worden om tot rust te komen.

"Gaat het goed met je?" vraagt ze belangstellend. Ik knik langzaam.

"Ja, ik ben tot mijn oren gespannen."

"Misschien moet je ervan afzien?"

"Zou jij?" Ze schudt haar hoofd, wat haar paardenstaart een grote zwiep geeft.

"Ik ga dit in mijn eentje doen, daar hoef je niet bij te zijn." Ze kijkt erg teleurgesteld.

"Ik doe je een plezier." Ze kijkt niet begrijpend.

"Je komt daar nooit meer van terug naar je oude zelf."

"Daar heb jij toch geen last van?"

"Jawel ... " Ze kijkt me lang aan. Met een omhelzing nemen we afscheid.

"Wees voorzichtig", zegt ze wanneer ze weer in de bus stapt.

Ik kan niet slapen. Herinneringen razen door mijn hoofd en ik ben nog steeds gespannen. Ik besluit om op te staan en zeer onverstandig nog een kop koffie te drinken. Terwijl ik op de bank voor me uit zit te staren, neem ik een beslissing, drink mijn koffie op en sta op om me weer aan te kleden.

Ik plak met wat plaksel een paar blaadjes op mijn nummerplaat, zodat die nét niet te lezen is. Ik rijd naar het adres en parkeer een huizenblok verderop. Ik probeer me te ontspannen om mijn zenuwen tot bedaren te brengen. Het speelt zelfs even door mijn hoofd om er helemaal vanaf te zien. Maar dan dondert door mijn gedachten dat hij er niet ongestraft vanaf mag komen.

Ik loop met mijn helm op naar het huis en bel aan. Dan pas zet ik mijn helm af. De deur wordt geopend door een bange vrouw. Ze kijkt me vragend aan.

"Is Thom Egberts thuis?" vraag ik met luide stem.

"Er woont hier geen Thom." Dan gaat er een deur achter haar open en komt hij naar buiten.

"Wat moet je?" vraagt hij agressief.

"Herken je me niet meer? Je was goed bevriend met mijn vader." Hij lijkt na te denken en dan vergroten zijn ogen.

"Jij!" Hij komt meteen dreigend op me af. Ik richt mijn wapen en een luide knal kondigt het einde van Thom aan. De vrouw houdt haar hand voor haar mond om niet te gillen en kijkt mij heel bang aan.

"Wa ... waarom?" stamelt ze.

"Dat weet je best." Ik zet mijn helm op en ren naar mijn motor. Ik probeer me aan de snelheid te houden wanneer ik met een grote omweg naar huis rijd.

Thuis stuur ik een bericht naar Ester en Bob dat het gedaan is op de snelle manier. Mijn kruistocht is ten einde.

2 – De Manager.

Ik heb slecht geslapen en sta erg brak op. Na een kop koffie voel ik me niet echt beter. Ik besluit mijn werk te bellen en een dag vrij te nemen. Dit voornemen laat me me meteen een beetje beter voelen.

De manager was geïrriteerd, niet dat dat me wat kan schelen. Pedant mannetje. Onmiddellijk ontspan ik me een beetje. Nou maar eens kijken wat ik ga doen vandaag. Misschien een stukje motorrijden.

Terwijl ik ontbijt met yoghurt met muesli, zap ik wat op de televisie. Het nieuws; ik blijf kijken naar de oorlogen in de wereld totdat er een item komt over de verdwaalde planeet. Er worden een paar feiten verteld over het object: dat het ongeveer net zo groot is als de aarde en dat het volgend jaar Saturnus zal passeren. De kans dat hij Saturnus zal raken is vrijwel nul; groter is de kans dat hij op Titan zal botsen. Ze hebben ontdekt dat de planeet een atmosfeer heeft, maar het is nog niet duidelijk waar die uit bestaat.

Dat laatste zal een groot spektakel geven, bedenk ik me. Titan zal helemaal verwoest worden, en voor de planeet zelf is het ook niet echt goed.

Dan word ik gebeld. Het is een collega. Ze meldt dat de baas heel erg boos op me is. Ze moet me naar zijn kantoor sturen zodra ik morgen opdaag. Ik vertel haar dat ik me niet ongerust maak, en dat ze dat ook niet moet doen.

"Straks ontslaat hij je", merkt ze zenuwachtig op.

"Dat kan hij maar één keer doen, en zijn probleem is dan een stuk groter dan het mijne. Ik denk dat hij alleen maar dreigt, maar daar lig ik niet wakker van. Hij intimideert graag", stel ik haar gerust. We praten nog even na over technische probleempjes en hangen dan op.

Ik begin me steeds beter te voelen. Ik voel me bevrijd nu mijn kruistocht afgelopen is. Natuurlijk zal ik nog wel een paar figuren zoals die van gisteren tegenkomen, maar daar ben ik op voorbereid.

Ik zoek de website van een grote telescoop op. Die zal zeker naar de planeet kijken. Hé, dat is vreemd. Ze hebben geen live-videobeeld. Het is niet uit of tijdelijk buiten gebruik; de hele webpagina is weg. Ze hebben wel een pagina over de aanstormende planeet. Daar staat bijna woordelijk hetzelfde als wat ze in het nieuws zeiden. Dat is verdacht. Er staan een paar foto's op van de telescoop, maar

die foto's ken ik: ze zijn van een komeet die van buiten ons zonnestelsel kwam.

Ik zoek websites van andere telescopen op. Sommigen hadden ook een live-videobeeld. En ook daar is het weg. Dit geeft me een ongemakkelijk gevoel, waar de woord-voor-woord herhaalde tekst ook geen goed aan doet. Hier staan weer foto's van diezelfde komeet.

Ik geloof niet gauw in samenzweringstheorieën, maar nu begin ik wel een beetje te twijfelen. Ik ga hier met Bob over praten. Hij is erg bedachtzaam en zal wel een goede theorie weten.

Het vooruitzicht van een motortochtje met een bezoekje aan Bob maakt me weer een beetje blij. Ik besluit deze ochtend wat voor mezelf te programmeren en zet de laptop vast aan terwijl ik nog een kop koffie neem.

Zoals vaak verdwaal ik op internet. Ik was op fora op zoek naar een oplossing voor een van mijn programmeerproblemen, maar raak verzeild in een discussie over de verdwaalde planeet, die alvast een naam gekregen heeft: *Umbrogen*, drager van duisternis. Deze naam heeft hij gekregen omdat het licht van de sterren eromheen lijkt te dimmen. Nu weet ik dat die sterren niet echt in zijn buurt zijn, maar lichtjaren achter hem. De planeet zou alleen te zien zijn wanneer hij een ster afdekt. Dat is niet zo vreemd; een planeet zonder zon is erg donker.

Er worden ook foto's geplaatst die van de video's van de sterrenwachten zijn gehaald. Deze foto's tonen het sterrenbeeld Monoceros, waarin onder andere de ster Canopus te zien is, maar ook andere sterren die in een cirkelvorm donkerder lijken dan normaal. Heel even speelt door mijn hoofd dat het lokale zwarte gat in dat sterrenbeeld een of andere fase doormaakt, maar dan besef ik dat het waarschijnlijk een bewerkte foto is. Toch laat het me niet los, alsof ik onbewust een soort waarschuwing voor gevaar krijg. Ik schud het van me af. Onwaarschijnlijk ...

Na een snelle lunch stap ik op de motor en rijd een stuk door de velden en andere steden in de buurt. Ik geniet van het warme weer en het afwisselende landschap. Toch denk ik zo nu en dan aan die planeet.

Dan schiet het ineens door mijn hoofd dat er in dat sterrenbeeld een zwart gat zit. V zeshonderd en nog wat. O ja, V616 ... Dit is het zwarte gat dat het dichtst bij ons staat. Wat ik met die info moet, weet ik ook niet. Ik weet zeker dat het niet op ons afkomt.

Toch?

Ik denk er niet meer aan wanneer ik met de motor Bobs oprit oprijd. Grijzend en handenwrijvend komt hij naar buiten.

"Er zit een mooi geluid in dat ding", merkt hij op.
Ik knik; ik ben het met hem eens. Het ding heeft een mooie, diepe brom.
"Veel beter dan zo'n elektrisch geval." En dat ben ik niet met hem eens.
"Die hebben altijd koppel, dat vind ik echt kicken", spreek ik tegen.
"Maar dit geluid vind ik echt fantastisch", herhaalt hij.
"Zet je er toch een speaker op." Hij grinnikt bij het idee.

Binnen schenkt hij voor zichzelf een glas wijn in en geeft mij ongevraagd een biertje.

"Nou, eentje dan, ik moet nog rijden." Het gesprek vervolgt een stuk ernstiger.
"Hoe ging het gisteren?" Hij kijkt me vorsend aan.
"Zoals je je kan voorstellen." Hij kijkt even in zijn wijnglas, om vervolgens bedroefd naar me te kijken. Ik vervolg:
"Zijn vrouw zag er echt zielig uit. Ze was hartstikke bang. Ik vrees dat ze er een trauma aan overhoudt." Bob kijkt weer in zijn glas en laat de wijn een beetje ronddraaien.
"Aan de andere kant heb je haar uit de ellende gehaald. Al zal ze dat nu niet zo zien", denkt hij.
"Ik denk dat wanneer alles gezakt is, ze wel blij is."
"Zolang ze maar niet verdacht wordt."
Ik schrik van zijn opmerking. Dat zal toch niet?
"Daar had ik niet aan gedacht", verzucht ik.

Wanneer ik weer wegrijd, zit het idee me erg dwars. Ik besluit door de straat te rijden. Ik heb een andere jas aan en een helm op. Dat geeft me het vertrouwen dat ik niet herkend word.

Wanneer ik door de straat rijd, ziet het huis eruit alsof er niets gebeurd is. Maar op het moment dat ik er voorlangs rijd, loopt ze net naar het raam. Haar blik geeft me het gevoel dat ze me herkend heeft.

Oei, dat is niet goed.

De volgende dag was ik de waarschuwing van mijn collega alweer vergeten toen ik het kantoor binnenging. Meteen werd ik erdoor door heel veel collega's aan herinnerd. Kennelijk zat het de manager behoorlijk dwars dat ik vrij genomen had.

"Binnen", werd er gebruld toen ik op zijn deur klopte. Hij kijkt me heel kwaad aan.
"Goedemorgen Rudy, wat is er aan de hand?"
"Niks goedemorgen, ga zitten!" Ik blijf staan.
"Dit is de zoveelste keer dat je je team laat stikken en op een ongelukkig moment vrij neemt!"
"We hebben geen deadline, dus het ging prima. En hoeveelste keer?"
"Niet zo brutaal, jij! Bij de volgende keer ben je ontslagen! Je bent gewaarschuwd!"

"Ik zie geen reden om ..." probeer ik.

"O, je bent het er niet mee eens? Je bent ontslagen! Pak je spullen en maak dat je wegkomt!" schreeuwt hij, terwijl zijn hoofd roder en roder wordt. Ik weet dat het project niet afkomt zonder mij. Ik ben verbaasd, maar pruttel tegen.

"Maar ... maar ..."

"Je wilt blijven? Dat kan maar op één manier. Je weet wat je moet doen." Hij maakt zijn broek los.

"MidSoft heeft me al een beter aanbod gedaan. Veel succes zo zonder mij", grijns ik. "Maar ik snap dat je zo chagrijnig bent", meesmuil ik terwijl ik naar zijn kleine pik wijs. De aderen op zijn gezicht worden zo dik dat ik bang ben dat er iets gaat knappen. Ik geef hem een middelvinger en verlaat het kantoortje.

Ik word aangestaard door al mijn collega's terwijl ik naar mijn bureau loop. Het is doodstil terwijl ik mijn spullen in een doos doe en mijn browserhistorie wis. Ik kijk niemand aan, pak de doos op en loop naar de deur.

"Wat moeten wij nou?" Ik stop even en zet de doos op een bureau.

"Ik weet het niet", zeg ik terwijl ik mijn schouders ophaal. "Ik ben bang dat jullie nu wel wat vertraging oplopen", zeg ik met gevoel voor understatement.

"Vertraging? We krijgen nu het project nooit af ..."

"O, er lopen er wel meer rond", antwoord ik bescheiden. Dat is waar.

"Waarom ben je ontslagen?"

"Feitelijk heb ik ontslag genomen."

"Waarom dan?"

Ik vertel het eerste deel van het gesprek in het kantoor.

"Jij neemt nooit vrij ..." Ik schud mijn hoofd.

"Nee, ik weet het. Hij wilde me onder druk zetten voor seksuele gunsten." Grote ogen kijken me aan. "Hij heeft overigens een heel klein pikkie." Iedereen lacht zo hard dat je het in zijn kantoortje kan horen. Misschien moet ik nog even controleren of er geen adertje geknapt is.

"Kunnen we je bellen voor advies?"

"Ja hoor, maar niet te vaak en niet te vroeg."

"Ga je niet naar MidSoft dan?"

"Weet ik nog niet. Als ik ga, neem ik jullie mee."

Buiten loop ik met de doos door het naargeestige industrieterrein. Het is erg onhandig met die doos. Ik kijk wat er nu precies in zit en besluit alleen de foto van mijn overleden dochttertje eruit te halen. De doos zet ik naast een afvalcontainer. Misschien heeft er nog iemand nut van het plantje of van een van de andere dingen.

Ik loop het winkelcentrum binnen om even winkeltjes te bekijken. Het is er erg stil;

veel winkels zijn gestopt. Online winkels houden huis in de echte winkels. Ik ben er ook schuldig aan. In stenen winkels verkopen ze alleen wat ze ingekocht hebben, en dat is nooit wat ik precies hebben wil. Online kan ik alles vinden, vaak goedkoper.

Ik hoor mijn naam roepen. Het is Ester.

"Hé, jij hier?" antwoord ik.

"Ja, ik verveelde me, maar wat doe jij hier? Heb je weer vrij?" Ik vertel haar het hele verhaal. Ze zwijgt even en kijkt weg. Dan vang ik haar blik weer.

"Ga je het doen?"

"Nee, hij is volstrekt onbelangrijk. Dan zou bijna iedere man wel te grazen kunnen worden genomen."

We zijn op een terrasje gaan zitten en drinken een kopje koffie terwijl we over koetjes en kalfjes praten. Vooral mannen worden besproken.

"Ik dacht dat je lesbisch was", zegt Ester onverwacht. Ik moet even grinniken.

"Erger nog, ik vis in de hele vijver." Ze kijkt me aan in opperste verbazing.

"Nou ken ik je zo lang, maar dat had ik niet verwacht." In verbazing vergeet ze haar kopje verder naar haar lippen te brengen. Ik kijk haar een beetje grijnzend aan.

We vermaken ons prima, maar het is etenstijd en we willen niet naar een restaurant. Ester biedt aan om te koken. We wandelen met een omweggetje naar haar huis. Het weggetje waar we lopen is tenminste rustig. De doorgaande wegen zijn druk vanwege het spitsuur.

Halverwege komt er een auto heel hard aanrijden. We kijken om, om het op het laatste moment te zien uitwijken voor ons. De bestuurder verliest de controle en botst heel hard tegen een boom. We kijken elkaar aan en rennen naar de auto toe.

"Verrek, het is Rudy."

"Je manager?" Ik knik.

Hij heeft zijn neus gebroken en kan alleen nog maar moeizaam door zijn mond ademen. Hij probeert wat te zeggen. Ik geloof dat hij 'kutwijf' probeert te zeggen. Ik kijk Ester even aan. Ze kijkt me aan en weet waarschijnlijk wel wat ik ga doen. Hij zit klem in de geplette auto.

Ik duw zijn gebroken onderkaak naar boven terwijl ik dezelfde hand over zijn mond leg. Verwilderde ogen kijken afwisselend naar mij en naar Ester om hulp. Ester kijkt schijnbaar emotioneel toe. Langzaam dooft het licht in zijn ogen en houdt het bewegen op.

Zwijgend lopen we verder. In de verte horen we sirenes.

"Kennelijk heeft iemand gebeld", merk ik droog op.

"Misschien hebben ze ons herkend. Wij hadden moeten bellen", klinkt het angstig

naast me. Ik leg mijn hand op haar schouder.

"Wees niet bang. Er was niemand dicht genoeg bij om ons te herkennen. Een vrouw liep met haar hond, maar dat was een paar honderd meter verderop." Ze kijkt me even aan.

"Ben je nooit bang dat je gepakt wordt?" Ik twijfel even.

"Ja, dat is wel eens gebeurd. Maar nu niet", stel ik haar gerust.

"Waarom deed je het?"

"De gelegenheid maakt de dief. Volgens mij was hij sowieso doodgegaan. Ik wilde hem even laten weten dat ik daar de hand in had." We zwijgen verder.

Bij haar huis aangekomen vraagt ze:

"Hoe vaak heb je het gedaan?" Ik kijk haar even zwijgend aan.

"Weet ik niet precies. Ergens tussen de tien en vijftien keer."

"Hoe voelde je je de eerste keer?" Ze kijkt belangstellend.

"Hoe voel jij je nu?" Ze kijkt even weg.

"Opgewonden en bang. Maar ook een gevoel dat ik niet ken. Een soort van kriebels door mijn lijf."

"Dat, en een soort van gevoel voor gerechtigheid. Het was mijn vader die me verhuurde aan mannen."

"Heeft hij het ook gedaan?" Ik schud mijn hoofd.

"Maar het is toch je vader?"

"Die band verdwijnt heel snel op deze manier. Het was gewoon een vreemde die ik langzaam dood liet gaan."

"Wat heb je gedaan?"

"Dat wil je echt niet weten." Er staan tranen in Esters ogen.

"Ben je nu verdrietig om hem?" vraag ik, niet begrijpend.

"Nee, om jou en wat je allemaal doorstaan hebt."

"Ik verzeker je. Iemand martelen werkt zeer therapeutisch ..."

Na het eten kijkt ze me een beetje vreemd aan.

"Ik heb het nog nooit met een vrouw gedaan."

"Dat gaan we nu veranderen ..." Ik pak haar hand en trek haar met me mee.

Ze spartelt niet tegen.

3 – Zes maanden later.

"Je krijgt twee laptops mee. Eentje om je software te ontwikkelen. Deze is zwaar beveiligd; je kunt ermee internetten, maar het aantal sites dat je kunt bezoeken is beperkt. Je wordt niet gemonitord." De man van HR is rustig, respectvol en erg duidelijk. "De tweede laptop is om klanten te bereiken. Deze is normaal beveiligd met antivirussoftware en dergelijke." Ik geef hem een hand en bedank hem.

"Welkom bij MidSoft. Veel succes, ik weet zeker dat je je hier thuis zal voelen."

Wanneer ik word voorgesteld aan het team, hoor ik veel te veel namen om te onthouden. Ik word achter een mooi L-vormig bureau gezet, met de melding dat er iemand komt om mij op gang te helpen. Dat ben ik niet gewend. Bij het vorige bedrijf werd ik in een hoekje gezet met de opmerking:

"Hier is je computer. Als je vragen hebt, hoor ik het wel." Wat passieve sabotage was in mijn beleving.

Na een paar dagen begin ik me een beetje thuis te voelen. Het is een vriendelijk en respectvol clubje. Anders dan ik gewend ben in andere bedrijven, waar ego's de boventoon voeren. Ik heb kennism gemaakt met Daniël, mijn begeleider. Een rustige man, met veel kennis en erg intelligent. Hij vertelt alleen niets over zijn privéleven, wat hem een beetje ondoorgrondelijk maakt.

Het kantoor is een oud, statig huis op minder dan een kilometer van mijn huis. We mogen thuiswerken, maar ik ga met plezier naar kantoor. Net als de meeste anderen, overigens.

De software waar ik aan werk is een intelligent programma om beelden van meerdere optische apparaten te combineren, waardoor de resolutie enorm toeneemt. Op dit moment wordt het alleen voor militaire doeleinden gebruikt. Ze combineren de beelden van satellieten om zeer kleine objecten op de grond waar te nemen. Ik zag zelfs eens foto's van de boezem van een vrouw die op straat liep. Ik vermoed dat er nog wel meer beelden rondzwerven, maar die worden alleen door de mannen gedeeld. Wat mij betreft is er geen enkele reden om ze geheim te houden.

Op weg naar huis zie ik Ester fietsen. Ik roep haar, maar ze lijkt niet te reageren. De manier waarop ze fietst, maakt me bezorgd. Ze verdwijnt in de verte, maar ik roep nog een keer. Nu hoort ze me en keert om.

"Hé, waar kom jij vandaan?" Ze kijkt me aan met een vreemde blik in haar ogen. Een soort verdrietige woede. Ik ken dat gevoel ...

"Ik was even boodschappen doen in het centrum", is het timide antwoord.

"Je hebt niets bij je. Wat is er gebeurd?"

"Ik ben lastiggefallen door een groepje jongeren." Ik voel mijn bloed koken. Ester is een tenger en lief meisje, die je zoiets niet gunt.

"Wat is er gebeurd?" Ze schudt haar hoofd een beetje.

"Och, niets. Ik ben betast door één van die gasten."

"Oké, we gaan terug." Ze kijkt me erg bang aan. "Het zijn er ongeveer twintig."

"Maakt niet uit."

We zien het groepje staan op het centrale plein en we lopen ernaartoe. Ze kijken ons aan en beginnen te joelen.

"Hé, kijk. Gleufdiertje heeft versterking meegebracht", roept er een. Ik breek met een snelle hoek zijn neus. Het doet me intens genoeg hoe hij lijdt.

"Wordt een ritje ziekenhuis, stoere vent."

Een lange slungel komt op mij af. Hoewel lang ... het is alleen maar een slungel. Hij kijkt dreigend.

"Dat is hem", wijst Ester.

Uiteraard probeert hij me bij mijn keel te grijpen en uiteraard breek ik zijn elleboog op de bekende wijze. Hij gilt als een mager speenvarken. Ik pak mijn wapen en houd het tegen zijn slaap.

"De volgende keer dat ik je zie, je hoeft niet eens wat te doen, weet je wat er gebeurt", sis ik hem toe, terwijl ik de haan span. Hij begint over zijn hele lijf te bibberen en de anderen deinzen achteruit. Niemand zegt wat.

"Geldt ook voor jullie!"

We worden nagestaard terwijl we zonder omkijken weglopen. Ik hou ze wel in de gaten via het spiegelen van een etalage. Ester grinnikt.

"Je hebt gelijk. Dit is inderdaad erg therapeutisch."

"Ja, hè?"

In de winkel staat de televisie nog steeds aan. Het gaat weer over de verdwaalde planeet. De ondertiteling vertelt dat de planeet Saturnus' maan Titan niet gaat raken en ons zonnestelsel weer zal verlaten. Dit is merkwaardig. Als hij ongeveer net zo zwaar is als de aarde ... ik vraag me af hoe ze daarbij komen ... zal hij op zijn minst afbuigen in de zwaartekrachtput van Saturnus.

"Wat is er?" Ester kijkt me observerend aan.

"Ze vertellen onzin op tv." Haar wenkbrauwen gaan omhoog.

"Liegen ze?" Ik denk even na.

"Ja."

"Hoe weet je dat? Je bent geen astronoom."

"Nee, maar het is mijn hele leven al een hobby van me. Ik volg alles wat ze ontdekken en ik ben ook nog eens goed in wiskunde."

"Weer een kant die ik niet kende", lacht ze. Ik grinnik wat.

"Weinig mensen zijn daarin geïnteresseerd, daarom praat ik er nooit over."

Ik neem me voor om internet af te struinen op zoek naar informatie over de planeet. Waarschijnlijk zal ik door een brei van samenzweringstheorieën moeten waden, maar het kan toch de moeite waard zijn.

Maar vooralsnog blijf ik bij Ester een film kijken met wat bier.

Inderdaad stond het internet vol met de waanzinnigste theorieën. Sommige zijn niet de moeite waard om te onderzoeken. Dat is wel een risico van belangrijke informatie missen, maar ik heb niet alle tijd van de wereld.

Een van die theorieën trekt mijn aandacht. Er is een video te zien van een interview met een auteur. Hij beweert dat de planeet afgebogen zal worden door Saturnus en op Jupiter zal storten. Ik kan hem niet narekenen, daar heb ik niet de gegevens voor. Maar het schema dat hij tekent, komt realistisch op mij over.

Fora laten veel foto's van Monoceros zien, waarbij de verschuiving van de donkere cirkel duidelijk te zien is. Ik ga proberen om de originele foto's van de diverse observatoria te bemachtigen. Dat gaat niet makkelijk worden, omdat de websites waarop de foto's stonden allemaal zijn verdwenen. Ik vraag me af hoe deze fora aan die foto's zijn gekomen. Ik besluit de beheerders te benaderen.

Ik krijg weinig respons van de beheerders. De meesten reageren niet eens; anderen antwoorden met een vage, ontwijkende mail. Eentje schreef dat een hacker ze bemachtigd had, maar dat hij daar niet verder over kon uitweiden. Dat klinkt alsof hij bedreigd was.

De volgende dag ben ik aan het werk bij MidSoft. Er is een collega jarig en we zitten bij elkaar te genieten van gebak en koffie. We praten over van alles.

Plotseling zegt Jan, onze hoofdprogrammeur:

"We zouden alle telescopen moeten koppelen, zodat we onze software erop los kunnen laten." Er wordt gelachen om het idee; zonder nauwkeurige klokken kun je niet synchroniseren.

"Misschien kan dat", merk ik terloops op. Stilte. Iedereen kijkt me verbaasd aan. Satellieten die we combineren, hebben een zeer nauwkeurige klok, waarmee we de beelden kunnen samenvoegen. Observatoria niet, dus dat maakt het moeilijk.

Terwijl ze wachten, kijk ik iedereen een voor een aan.

"In de metadata van de foto's staat de tijd van creatie. Deze tijd wordt tegenwoordig gesynchroniseerd met gps-data." Ik heb zeer effectief iedereen verbluft.

"Dat moet wel op de milliseconde zijn."

"Dat is het ook." Nog meer verbazing.

"Maar er is een probleem. De originele foto's zijn van de diverse websites gehaald. Ik weet niet hoe we eraan kunnen komen." Het tumult dat losbrak was oorverdovend.

Dan komt Astrid op mij aflopen.

"Mijn vriend is een computerhacker. Hij kan misschien bij de foto's komen", fluistert ze in mijn oor.

"Dat is geweldig nieuws. Wil je vragen of hij me wil helpen?" Ze knikt.

"Ik beloof niks."

"Dat snap ik."

Het heeft niet lang geduurd wanneer Astrid me voorstelt aan haar vriend Joran. Het is een grote, atletische jongen, van wie je niet verwacht dat hij een computernerd is. Hij verzekert me ervan dat inbreken op een standaard beveiligd observatorium geen probleem zal zijn. Hij verwacht niet dat de beveiliging verhoogd zal zijn.

"Maar ik verwacht wel dat sommige foto's erg groot zullen zijn. Ik weet niet of ik ze kan downloaden." Begrijpelijk.

"Ik heb een snelle dataverbinding, helpt dat?" Hij knikt.

"Ik kom wel mee", merkt Astrid argwanend op. Ik moet erom lachen; ze hoeft zich geen zorgen te maken.

Bij mij thuis gaat hij meteen aan de slag. Hij gebruikt drie laptops voor het werk. Hij is meteen helemaal gefocust op de schermen en lijkt ons compleet vergeten te zijn.

Astrid kijkt een beetje door de kamer en dan ziet ze de foto van mijn dochter.

"Is dat je dochter? Ik zie overeenkomsten." Ik knik.

"Waar is ze?"

"Ze is overleden." Haar ogen worden groot.

"Wat erg. Wat is er gebeurd?" Ik vertel dat ze een erfelijke ziekte had en dat ze is overleden op vijftienjarige leeftijd.

"O, wat erg ... wat had ze dan?"

"Hypertrofische cardiomyopathie ..."

Ze kijkt me aan alsof ze elk moment in huilen kan uitbarsten.

"En haar vader?" Er klinkt een snik in haar stem.

"Die is ook overleden", antwoord ik, zonder te vermelden dat ik daar de hand in had. Nu snikt ze echt.

"Wees niet verdrietig. Ze is verwekt door verkrachting. Op de dood van haar vader heb ik een neut genomen." Met betraande ogen kijkt ze me aan. Ik vertel ook niet dat ik blij was met mijn dochtertje en hem daarom eerst heb laten leven. Ik werd pas echt kwaad toen ik erachter kwam dat ze een dodelijke erfelijke ziekte had.

"Ik heb een tiental foto's van Vera Rubin en anderen", roept Joran.

"Wie is Vera?" vraagt Astrid argwanend. Ik kan me niet inhouden en barst in lachen uit.

"Je moet Joran niet zo wantrouwen ... Vera Rubin is al even dood. Er is een observatorium naar haar genoemd", leg ik uit.

"O ..." Beladen zwijgen we even.

"Jouw internet is echt wel snel", vervolgt Joran. "Ik heb gigantische bestanden kunnen downloaden." Joran toont de gedetailleerdheid door in te zoomen. Het lijkt wel of hij altijd door kan gaan.

"Hier kan ik wat mee", mompel ik.

"Wat ga je ermee doen?" informeert Joran.

"Ik ga deze beelden met de software die we bij MidSoft ontwikkelen samenvoegen, zodat we meer details te zien krijgen."

"Wat is er met die planeet? Het is toch geen gevaar voor ons?" informeert Astrid. Beiden kijken me vol verwachting aan.

"Zo ver ik weet, nee. Maar ik heb het gevoel dat er informatie achtergehouden wordt. Deze foto's stonden gewoon op diverse websites, maar ze zijn ineens weggehaald en vervangen door foto's met een lagere resolutie."

Ik nodig ze uit voor het eten, wat ze gretig aannemen. In de keuken praten we vooral over het werk. Plotseling merkt Joran op:

"Wat doet die software van jullie?" Normaal zou ik er niet aan beginnen, maar omdat hij een nerd is, leg ik hem uit hoe we gelijktijdige foto's van meerdere locaties kunnen gebruiken om een foto van veel hogere resolutie te genereren.

"Wanneer dat lukt, kan ik je dan vragen om ze overal op het internet te zetten?" Hij knikt.

"Geen probleem. Informatie moet gratis en vrijelijk verkrijgbaar zijn."

Een echte hacker dus.

4 – De Rel.

Het genereren van de foto's duurt het hele weekend. Mijn laptop is daar helemaal niet geschikt voor, maar het resultaat mag er zijn. Volgens mij heb ik iets unieks gedaan. De Rosette-nevel is in ongelooflijk detail te zien.

De nevel wordt deels afgedekt door de aanstormende planeet. Is het wel een planeet? Het ziet eruit als een zwarte put waarin licht wordt gezogen. Ik heb een drietal bruikbare foto's gegenereerd; de rest is mislukt. Maar wat een foto's ...

Ik bel Astrid om het telefoonnummer van haar vriend te vragen. Inwendig moet ik een beetje lachen, omdat ze zich waarschijnlijk van binnen opvreet van jaloezie. Gelukkig was hij bij haar, dus ze hoeft hem alleen de telefoon te geven.

Het is duidelijk te horen dat de telefoon op de luidspreker staat, wanneer ik hem vraag of hij de foto's anoniem op internet kan plaatsen.

"O, ja. Dat is geen enkel probleem, we doen niet anders. Zijn ze een beetje gelukt?" vraagt hij.

"Ja, het is jammer dat je ze anoniem plaatst, anders was ik zeker beroemd geworden."

"Welkom in mijn kring ..."

Een paar dagen later is het effect veel groter dan ik had verwacht. Het is het gesprek van de dag. Het is de instanties een raadsel waar ze vandaan komen. De foto's hebben een veel hogere resolutie dan de vrijgegeven uit de diverse observatoria.

Op de televisie moeten nu de experts met de billen bloot en bekennen dat ze eigenlijk niet weten wat het is. Ze weten wel wat het níét is. Het is in ieder geval geen zwart gat, iets wat ik me inderdaad even afgevraagd heb. Ze weten dat, omdat het licht van de sterren erachter niet afgebogen wordt.

Ook op kantoor is het rumoerig. Er wordt gegist naar wat het kan zijn. Aliens en zwart gat zijn de twee die ik het meeste hoor. Ik moet er een beetje om lachen. Zelfs technisch denkende mensen vallen voor dergelijke theorieën. Uiteindelijk gaan we weer aan het werk, maar hier en daar hoor ik de hele dag mensen erover praten.

Het is me niet duidelijk waarom mensen zich er zo druk om maken. Ze hebben geen idee hoe ver Saturnus hier vandaan is. Ruimtevaartuigen doen er jaren over om er te komen. Ik laat het verder varen en ga weer aan het werk.

's Avonds word ik gebeld door Joran. "De foto's worden onderzocht door instanties", begint hij ietwat kortaf.

"Moet ik me zorgen maken?"

"Nee, dat denk ik echt van niet. Ik wilde alleen dat je het wist." Hij groet en hangt op. Het maakt me wel een beetje ongerust, maar ik laat mijn dag er niet door bederven. Het zou wel slecht voor Joran kunnen uitpakken.

Dan wordt er aangebeld. Ik twijfel of ik wel open zal doen. Ik moet toch eens een camera ophangen bij de deur. Een ritmische klop op de deur leert dat het Bob is.

"Hee, ik was in de buurt", begroet hij joviaal.

"Ik heb nieuws", antwoord ik, terwijl ik hem knuffel.

"O?" Twee vragende ogen kijken me aan.

"Heb je meegekregen dat we een bezoeker van buiten het zonnestelsel hebben?"

Hij knikt.

"Ik vind het een raar verhaal", begint hij. "We hebben wel vaker een dergelijke bezoeker gehad, maar nu is er iets vreemds. Elke nieuwsbron vertelt erover, in bijna exact dezelfde bewoording." Hij zwijgt even terwijl hij koffie van mij aanneemt.

"Dit heeft de rode vlag van een psyop."

"Je denkt dat de overheid ons manipuleert?" Hij knikt zwijgend.

"Meestal om iets anders te verbergen, maar ik kan geen belangrijk nieuws vinden verder."

"Volgens mij liegen ze ons voor over het object. Alle observatoria hebben de hoge resolutiefoto's van hun site gehaald." Bob wrijft over zijn kin, in gedachten verzonken.

"Altijd weer die aliens ..." Ik moet een beetje grinniken om zijn sarcastische opmerking.

"Maar het blijft vreemd", voeg ik eraan toe. Ik vertel hem over de foto's die ik gegenereerd heb. Hij valt bijna uit zijn stoel van verbazing.

"Zijn die van jou?" Een beetje trots bevestig ik dat.

"Ik had het kunnen weten. Hoe doe je zo iets?" Ik leg het hem zo goed mogelijk uit, zonder te veel in de theorie van Optical Waveform Synthesis te duiken.

"Onbegrijpelijk ..."

"Ik begrijp het ook niet helemaal. Maar onze software doet alles; ik hoef alleen maar de foto's aan te bieden."

"Ohhhh ..."

"Maar ik denk niet dat het een zwart gat is en ook geen aliens. Maar ik kom er wel een keer achter."

We klaverjassen tot laat. Dan neemt Bob afscheid en ik drink nog een glas wijn voordat ik naar bed ga. Het aanstormende object neemt mijn gedachten volledig in beslag. Wat kan het in vredesnaam zijn? Het duurt dan ook even voordat ik in slaap val.

De volgende dag heb ik moeite om wakker te worden. Ik moet me haasten om een beetje op tijd op mijn werk te komen. Ik zit nog niet achter mijn bureau, of er komt een mailtje dat mij verzoekt me te melden bij mijn manager.

In zijn kantoortje zit Henry een beetje zenuwachtig achter zijn bureau. Hij schraapt zijn keel.

"De overheid is erachter gekomen dat onze software is gebruikt voor de foto's van het object in het heelal", begint hij. Hij komt moeilijk uit zijn woorden vanwege een droge keel.

"Wat heb ik daarmee te maken?" zeg ik zo neutraal mogelijk. Hij kijkt me lang aan.

"In de foto's staan gegevens over welke instantie van de software is gebruikt. Dat is jouw computer."

"Ik gebruik duizenden foto's om te testen, maar deze zijn ineens een probleem?"

"Ik ben het met je eens, maar MidSoft wordt gedwongen je te ontslaan." Dat slaat wel even in. Ik moet slikken.

"Ik ben het er absoluut niet mee eens", vervolgt hij. "Je hebt niets misdaan. Hun commentaar is dat je op onrechtmatige wijze aan het bronmateriaal bent gekomen."

"Niet ik ..."

"Juridisch rammelt het aan alle kanten. Ik heb onze juristen al uit hun bed gebeld. Maar ze dreigen ons bedrijf te ontmantelen."

"Ze zijn dus heel erg serieus. Waarom?"

"Laat ik eerlijk zijn: ze houden informatie achter. Ik kan hier echt niets aan veranderen. Je hebt gewoon je opzegtermijn en hiermee ga ik al tegen ze in. Je hoeft geen werk te verrichten."

De volgende dag word ik door Joran gebeld.

"Ik voel me onveilig. Er zijn berichten dat mensen op zoek zijn naar mij", zegt hij. Ik vertel wat mij is overkomen.

"Je moet dus voorzichtig zijn. Als je wilt, kun je bij mij komen. Maar we zijn beiden niet veilig hier. En neem Astrid mee, anders heb je een probleem."

Wat op internet komt, blijft op internet. Ik vind mijn foto's overal terug. Iedereen heeft kopieën geplaatst. Er worden sites afgesloten, maar de stroom is niet meer tegen te houden. Ik voel me een beetje trots op mijn werk.

Op de fora staan de waanzinnigste hypothesen. Maar velen vragen zich af of

zonder bron deze foto's niet gemanipuleerd zijn. Een vooraanstaande astronoom claimt dat deze foto's in zijn beleving afgeleid zijn uit de Vera Rubin-collectie. Scherp; hij is warm ...

En dan komt er iets totaal onverwachts. De interviewer vraagt hem waarom de originele foto's van de website zijn afgehaald. De wetenschapper stottert en aarzelt. Hij claimt niet te weten dat dat gebeurd is. Ik geloof hem; als astronoom heeft hij andere toegang tot de foto's.

Joran komt alleen.

"Geen Astrid?" informeer ik. Hij schudt zijn hoofd.

"We hebben ruzie."

"Waarom?"

"Wat denk je, ze denkt dat ik vreemd wil gaan met jou." Ik wist het.

"Ik merkte het al. Telefoon op luidspreker was wel een rode vlag."

Hij grinnikt even.

"Jep, dat is het zeker ... Maar één ding is zeker: ik was niks van plan. Ik ben gewoon trouw." Hij bekijkt me even, maar toch geloof ik hem wel.

Ik bied hem koffie aan en we gaan zitten.

"Ik denk dat de overheid achter me aan zit." Zijn gezicht straalt ongerustheid uit.

"Als ze achter jou aanzitten, dan zitten ze ook achter mij aan", antwoord ik even bezorgd. Hij knikt even en we zwijgen.

"Maar hoe kan dat nou?" vervolgt hij. "We leven in een democratie. We zijn geen China of Rusland ..."

"Ze willen echt niet dat het bekend wordt. Dat betekent ook dat er iets in de foto's verborgen is, wat ze koste wat kost geheim willen houden." De waarheid begint tot ons door te dringen.

"Dan moeten we erachter komen wat er nu precies verborgen is in deze foto's. Heb je alle foto's nog?" Ik knik.

Ik heb alle foto's afgedrukt en we zitten aan de eettafel met alle foto's voor ons. Joran en ik bekijken zwijgend alle foto's één voor één. Hoewel het object vreemd is, springt er niets in het oog dat verzwegen zou moeten worden.

"Maar het is me een raadsel wat het is", vervolgt Joran. Ondertussen draaien Freija en Jethro rondjes om mijn voeten. Ze willen eten.

"Ik geef de katten even eten." Ik sta op en loop naar de keuken. De katten luid miauwend achter me aan. Terwijl ik het eten in hun bakje doe, begin ik te vermoeden waar we naar kijken. We kijken niet naar een planeet, maar mogelijk naar een bol energie. En niet zomaar energie – een soort anti-energie.

"Ik heb misschien een idee wat het is", zeg ik wanneer ik weer in de kamer ben. Joran kijkt verwachtingsvol naar me op. Het is geen materie die er op ons afkomt, maar een vorm van energie.

"Dark energy?"

"Nee, dat denk ik ook niet." Ik ben verbaasd over de kennis van Joran. Dat is een slimme jongen.

"Het lijkt net of het energie absorbeert. Een soort zwart gat, maar dan zonder de zwaartekrachtproblemen."

Freija en Jethro gedragen zich vreemd. Het valt me niet meteen op, maar Joran vraagt wat de katten hebben. Eerst denk ik dat er een dier buiten loopt, maar dan snap ik het. Er zijn mensen in mijn achtertuin.

"Vlucht via de voordeur", sis ik richting Joran.

"Nee. Ik vecht." Ik maak me zorgen. Als we het overleven, ziet hij waar ik toe in staat ben. Dat idee bevalt me niet.

De katten vluchten naar boven wanneer er aan beide deuren gemorreld wordt. Ze proberen het slot open te peuteren. Dat zal niet makkelijk zijn, maar dit zijn waarschijnlijk geen amateurs. Ik pak mijn pistool van het keukenkastje en besef dat Joran het gezien moet hebben. Toch maar wat zorgvuldiger zijn in het vervolg.

Ze hebben de achterdeur open gekregen. Op hetzelfde moment stopt het gerommel aan de voordeur. Domme fout, denk ik bij mezelf. Een hoofd komt door de kier. Ik sla zo hard ik kan met een koekenpan. Hij zakt in elkaar, terwijl ik naar de pan kijk en me afvraag of ik een huisvrouw geworden ben.

De volgende is aan de beurt. Hij heeft een helm op. Verstandig, maar het helpt niet. Een lang vleesmes verdwijnt langs zijn sleutelbeen recht in zijn hart. Hij haalt nog even oppervlakkig adem en is dan op reis naar het grote onbekende. Een derde probeert het, maar die schiet ik simpelweg in zijn hoofd.

Daarna worden ze wat voorzichtiger. Ik ben achter een muur gaan staan en inderdaad, ze beginnen als idioten op de deur te schieten. Zo te horen heb ik nog met drie mannen te maken.

Daarna blijft het stil.

5 – Consequenties.

Kennelijk zijn ze weggegaan, nadat ze mijn deur compleet vernield hebben. Ik draai me om en kijk in de enorm grote ogen van Joran.

"Jij bent iets anders ...", stamelt hij. "Ik had het pistool zien liggen, maar dacht niet dat je daar zo resoluut mee om zou gaan." Ik zwijg in afwachting van wat er komen gaat. Joran is een sympathieke gast; ik wil hem niets aandoen. Hij lijkt te snappen wat zijn risico is en maakt een afwerend gebaar.

"Nee, wees niet bang. Ik vertel niemand iets. Wanneer ik dat zou doen, word ik uitgespuugd door de hackersclan."

"Jullie brengen toch de waarheid aan het licht? Ik verwijs naar Anonymous, maar ik denk dat het ook voor hen geldt."

"Ik ben niet zo'n hacker en ik doe het ook niet voor het geld. Ik publiceer alleen data wanneer ik denk dat iedereen het moet weten. Ik ben gewoon nieuwsgierig." Hij lijkt me volkomen eerlijk wanneer hij dit vertelt.

"Ik denk dat ze zo terugkomen met véél meer mensen. Ik heb een beveiligde kamer. Deze kant." Ik wijs naar een kast in de hal. De kast kan open scharnieren, zodat een stalen deur zichtbaar wordt. Ik pak beide laptops en mijn katten. We gaan naar binnen. Ik heb daar een ruimte om een oorlog te overleven: eten voor langere tijd, verbinding met internet en dergelijke.

De deur laat via een mechaniek de kast weer dichtdraaien en vergrendelen. Zelfs als ze het ontdekken, dan zijn ze niet zomaar door de dikke stalen deur. Uiteraard heb ik ook wapens hier, en deze zijn niet legaal. Ik sluit mijn laptop aan op mijn bureau. Wifi uit, zodat ze niet weten dat ik hier ben. Joran sluit de zijne aan op een ander bureau.

"Je weet dat ze ons internet kunnen afsluiten, toch?" vraagt hij voorzichtig.

"Dit is een andere aansluiting. Gedaan op de naam van een buurman een paar huizen verder." Hij moet lachen.

"Slimme meid, maar wat als hij nu ook internet wil?"

"Zien we dan wel weer." Ik kijk hem grijnzend aan.

We gaan beiden op zoek naar informatie op onze eigen manier, wanneer de buitendeur ingeramd wordt en een klein leger het huis binnenkomt. Via camera's kunnen we volgen wat ze doen. Ze denken er niet aan om deze camera's uit te schakelen, gelukkig. Ze breken mijn hele huis af. Kasten worden opgetrokken en

de inhoud wordt op de grond geveegd. Tafels worden volledig onnodig omgegooid. Ze proberen me te intimideren.

Dit gaat een half uur door, totdat ze werkelijk alles vernield of omgegooid hebben. Dan hoor ik een man met een groot litteken langs zijn slaap zeggen: "Ze is hier niet meer, we gaan ..." Kennelijk is hij de commandant. Mooi, hij is heel herkenbaar. Ik heb plannen met hem ...

Ik zie ze vertrekken via de buitencamera's. Ook zie ik Bob staan. Hij leunt tegen zijn motorfiets met zijn armen over elkaar. Een van de soldaten stuurt hem weg. Hij blijft rustig staan. De soldaat geeft het op en stapt in het voertuig.

Met zijn armen nog steeds over elkaar kijkt Bob hen na. Dan loopt hij naar het huis. Hij kijkt door de ramen of alles veilig is. Ik controleer de andere camera's, maar ze lijken allemaal weg te zijn.

We openen voorzichtig de stalen deur. Door een kier kijken we of het veilig is. Dan steken we ons hoofd eruit en controleren we het nog een keer. Alleen Bob is aanwezig.

"De deur was open", grapt hij.

"De ramen ook", mompelt Joran. Ik stel ze aan elkaar voor.

"Bob, Joran. Joran, Bob ..." Ze geven elkaar een hand.

"Ik heb hier iets wat we nodig zullen hebben." Bob laat een klein apparaatje zien met een scherpje en een antenne. "Ze hebben vast en zeker afluisterapparatuur geplaatst."

Joran en Bob beginnen ongevraagd op te ruimen.

"Laat maar, jongens, dat doe ik wel", probeer ik ze te laten stoppen. Ze gaan gewoon door. Ik begin maar de keuken op te ruimen, dan kan ik wat te eten klaarmaken.

"Ze hebben mijn wijn gestolen", roep ik uit, met een paar vloeken erachteraan.

"Ik heb twee flessen in mijn motortas", zegt Bob geruststellend. Ik ben hem dankbaar. We hebben de begane grond grotendeels opgeruimd wanneer we gaan zitten en ik geniet van een glas goede wijn. De mannen drinken bier dat de militairen hebben laten staan.

"Zijn er kostbare of belangrijke dingen weg?" vraagt Bob.

"Ik heb geen echte kostbaarheden", meld ik.

"Een echte minimalist dus."

"Nee, ik hecht geen waarde aan juwelen en dergelijke. Ik koop alleen dingen waar ik wat aan heb, zoals laptops."

Dan begint mijn laptop te piepen. De router geeft een melding dat iemand probeert binnen te dringen.

"Ik neem aan dat je je beveiliging op orde hebt", vraagt Joran.

"State of the art." Hij lijkt een beetje opgelucht. "Wanneer ze de router kunnen omzeilen, staat er nog een mooie hardware firewall achter. En als laatste heb ik een zogenaamde struikeldraad geïnstalleerd. Wanneer ze niet volgens protocol benaderen, wordt het IP-adres onmiddellijk voor de komende 99 jaar geblokkeerd."

Joran lacht. "Lijkt me voorlopig voldoende ..."

"Wanneer de firewall begint te piepen, ga ik me wel zorgen maken."

"Wie bel je?" vraag ik aan Joran.

"Astrid, natuurlijk. Ze neemt haar telefoon niet op." Hij kijkt erg bezorgd.

"Is ze altijd lang kwaad?" Hij haalt zijn schouders op.

"Om eerlijk te zijn, ben ik het een beetje zat om me elke keer te moeten verdedigen." Hij kijkt verdrietig. Ik kan me dat heel goed voorstellen.

Ik heb de televisie op het nieuws gezet. Er is sprake van een klokkenluider uit de astronomie-wereld. Helaas gaan ze er niet op in wat hij te vertellen heeft.

"Ik ben benieuwd wat hij te zeggen heeft", merkt Bob op.

"Het lijkt me duidelijk dat er iets belangrijks achtergehouden wordt", antwoord ik.

"Anders waren die foto's niet van de websites gehaald. Bovendien waren ze niet mijn huis binnengevallen."

"Toch is het raar dat ze zo snel doorhadden dat we aan het hacken waren." Joran kijkt zorgelijk.

"Niet wij, maar jij", lach ik. "Maar waarschijnlijk is het anders gegaan." Ik vertel over mijn ontslag en dat in de verspreide foto's informatie van mij stond.

"Dat is een grote fout van ons", vervolgt Joran. Bob knikt.

"We moeten hier weg. Ik weet zeker dat ze terug gaan komen."

"Ik heb een vakantiehuisje in het bos, daar kunnen jullie heen", stelt Bob gerust.

"Ik hoef daar niet heen, ze weten niet wie ik ben", werpt Joran tegen.

"Daarvan uitgaan zou heel erg dom zijn", merkt Bob langs zijn neus weg op. Ik beaam dat. Joran lijkt erover na te denken.

Joran probeert Astrid nog een keer te bellen, dan kijkt hij ineens verbaasd naar zijn telefoon.

"Een man nam op", roept hij uit.

"Dan denk ik dat ze gegijzeld is. Ze weten dat jij de hacker bent", waarschuwt Bob. Ik denk dat hij gelijk heeft.

"Hoe krijgen we haar weer vrij?" vraagt Joran vertwijfeld.

"Simpel, jij gaat je melden."

"En dan?"

"Dat weet ik ook niet", moet ik helaas antwoorden.

Bob en ik kijken elkaar even aan, terwijl Joran zenuwachtig begint te ijsberen.

"Vertrouw je hem?" vraagt Bob fluisterend.

"Vooralsnog. Het zou een truc kunnen zijn om mij in de val te laten lopen, maar hij is wel degene die de foto's gevonden heeft in de eerste plaats. Als dat niet gebeurd was, had ik de foto's niet gehad en was er niets aan de hand geweest. Dat is niet logisch."

Joran komt weer tot rust en pakt zijn telefoon.

"We hebben onze telefoon zo ingesteld dat we van elkaar kunnen zien waar we zijn." En inderdaad zien we een fotootje in een andere stad. Joran zoomt in en we weten welke straat.

"Bob en ik handelen dit wel af", probeer ik hem gerust te stellen. Bob knikt, maar Joran aarzelt.

"Ik wil echt mee." We schudden beiden ons hoofd.

"Te gevaarlijk." Joran lijkt zich erin te berusten en heft zijn handen.

"Jullie twee gaan naar mijn vakantiehuisje. Vandaaruit gaan we plannen maken", zegt Bob resoluut. Joran kijkt mij angstig aan.

"Ja, je zult achterop moeten. Met een rugzak met de twee katten erin. Het goede nieuws is: het is niet ver."

Het huisje is comfortabeler dan ik dacht. Het heeft vier kamers: een grote zitkamer, met boven drie slaapkamers. Zelfs de keuken is relatief groot. Joran zit in een slaapkamer achter een bureautje met zijn computer. Wij praten beneden zachtjes; we willen niet dat hij ons hoort. De katten lopen nieuwsgierig rond en snuffelen aan alles. Zo nu en dan komen ze bij me kijken of ik er nog wel ben.

"Het is een gewoon rijtjeshuis. Op zich niet moeilijk binnen te komen, maar de kans dat een van de bureaus ons ziet, is aanwezig. Uiteraard gaan we 's nachts", vertelt Bob.

"Ik heb erg weinig ammo", constateer ik.

Bob haalt een doos en een leeg magazijn uit een kluisje.

"Hier heb je voorlopig genoeg aan."

"Hoe wil je het aanpakken?" Hij haalt zijn telefoon uit zijn zak en laat de straat op een kaart zien. Achter de huizen staan schuurtjes ingetekend.

"Dit soort huizen heeft een paadje achterlangs. We kunnen waarschijnlijk ongezien bij het achterhek van het huis komen. Ik denk alleen niet dat we met de motor kunnen gaan. We worden dan opgepikt door diverse camera's die overal hangen."

"Hoe brengen we haar dan hier?"

"Simpel ... we jatten hun auto." We moeten beiden om het idee lachen.

Bob brengt twee glazen en een fles wijn.

"Ik heb geen bier hier", verontschuldigt hij zich. Ik vind het niet erg; een glas wijn is op zijn tijd ook erg lekker. Ik word er alleen zo snel dronken van.

"Hoe weten we precies in welk huis ze zit? Zo nauwkeurig zijn die plaatsbepalingen nou ook weer niet. Er kan tien meter verschil zijn."

"We bellen haar en hopen maar dat het ding niet in stille modus staat." Het klinkt als een plan.

We roepen naar boven dat we Astrid op gaan halen. Ongerust komt Joran naar beneden.

"Doen jullie voorzichtig?" vraagt hij.

"Maak je geen zorgen, alles komt goed", stelt Bob hem gerust. Ik denk niet dat het werkt, aan Jorans gezicht te zien.

"Probeer jij nou maar aan zoveel mogelijk info te komen. Hier heb je mijn telefoon. Deze is niet vergrendeld en kun je gewoon gebruiken. Ik wil je telefoon graag meenemen." Een beetje verbaasd geeft hij me zijn telefoon.

"Het komt allemaal goed", verzeker ik hem nog een keer.

We lopen in het achterpadje. Iedereen heeft hoge hekken of heggen; we kunnen gerust zijn, niemand die ons hier ziet. Wanneer ons pijltje dat van Astrid overlapt, kijken we op onze tenen over een hekje. Binnen zien we drie mannen lopen, en er brandt licht op de bovenverdieping. Ik bel Astrid op Jorans telefoon. Een van de mannen pakt een telefoon op en kijkt ernaar. Hij legt hem meteen weer neer. Ik laat hem nog even overgaan om geen argwaan te wekken.

Bob prutst het slot van het hek open met een paperclip. Het kost hem nauwelijks moeite.

"Ik hoop dat je de achterdeur ook zo snel open hebt", fluister ik.

Gebukt sluipen we naar de achterdeur en Bob begint onmiddellijk te prutsen. Hij heeft hem inderdaad zo open. Een van de mannen staat nu in de keuken bij het koffiezetapparaat. Ik houd Bob tegen en glijp snel door de deur. Met een zacht gegorgel zakt de man in elkaar. Messen kunnen zeer doeltreffend zijn.

Nu is Bob ook binnen. Met een dubbel schot zakken de andere twee ook in elkaar. We kijken snel rond en gaan dan naar boven. Een vrouw komt net de trap af. Ze kijkt ons heel erg bang aan.

"Astrid?" Ze schudt haar hoofd en wijst naar een kamer. Ik gebaar haar dat ze terug moet lopen. Achteruit loopt ze de trap weer op.

Ze gaat ons voor de kamer in en gaat met haar rug tegen een muur staan. Aan een andere muur hangt een jonge vrouw met haar polsen vastgebonden aan een verwarmingsbuis. Haar mond is afgeplakt met plakband, en ze is toegetakeld.

"Wees niet bang, we zijn hier om je te bevrijden", stel ik haar gerust.

Op dat moment valt de andere vrouw Bob aan. Grote fout. Met een welgemikte dreun verliest ze haar bewustzijn en valt ze voorover op haar gezicht.

"Je mag geen vrouwen slaan", grap ik.

"Jawel."

Ondertussen heb ik Astrid losgesneden en ze loopt stijf en vermoeid mee. Bob betast de vrouw. Ik kijk hem verbaasd aan.

"Autosleutels", klinkt het droog.

Beneden aangekomen zakt Astrid door haar benen. Ik zet haar voorzichtig op een keukenstoel. Bob onderzoekt een van de mannen in de kamer. Ik vind de sleutels in de zak van de man in de keuken.

"Deze leeft nog", hoor ik uit de kamer. Bob heeft zijn wapen al gericht.

"Laat hem, dat duurt niet lang meer. Dat lawaai trekt nu de aandacht."

Hij knikt en laat zijn wapen zakken.

6 – De Klokkenluider.

De auto blijkt een bestelbus te zijn. Dat is mooi, nu kunnen de fietsen mee. We gooien die achterin. Astrid hebben we op de passagiersstoel gezet en Bob zit achterin. Wanneer ik om ons heen kijk, zie ik niemand.

Bij het huisje aangekomen laat Bob een fiets achterin en rijdt weer weg met de bus. Hij heeft ook een jerrycan meegenomen. Het is me helder wat hij van plan is. Ik loop met Astrid het huisje binnen. Binnen wil Joran meteen het plakband van haar mond trekken, maar ik kan hem nog net tegenhouden.

"Nee, dat doet hartstikke zeer! Ik pak wat alcohol, dat lost de lijm op."

Het plakband laat zich snel verwijderen. Joran en Astrid vliegen elkaar in de armen. Wanneer ze elkaar weer loslaten, begin ik te vertellen wat er gebeurd is en waarom ze vastgehouden werd.

Ze wordt kwaad op Joran.

"Door jou ben ik ontvoerd, in elkaar geslagen en vastgebonden! En je kwam niet eens mee om me te bevrijden." Ze slaat Joran met alle kracht. Hij laat het passief over zich heen komen.

"Nee, het is mijn schuld", kom ik tussenbeide. "Ik verbood hem om mee te gaan, veel te gevaarlijk." Ze lijkt mij te willen slaan, maar bedenkt zich.

"Ik wilde alleen maar informatie, die altijd gewoon te krijgen was. Maar tegenwoordig worden er dingen geheimgehouden." Ze zakt een beetje in elkaar. "Gewoon foto's van de diverse sterrenwachten. En dan alleen die van het Monoceros-sterrenbeeld." Ze begrijpt het niet. "Daar staat het naderende object op."

"Dat was toch geen gevaar?" vraagt ze bedeesd.

"Dat zeggen ze inderdaad, maar waarom geheimhouden?" Die meid is niet dom; ze lijkt na te denken.

"Dus het is wel gevaarlijk?" Ik schud mijn hoofd.

"Dat is niet gezegd, maar er is wel iets aan de hand." Ik vertel haar het hele verhaal.

Bob komt weer binnen.

"Er staat een auto in de fik, midden op de zandvlakte", grapt hij terwijl hij gaat zitten.

"Ben je door het bos teruggefietst, zonder verlichting op je fiets?"

Hij grijnst van oor tot oor. "Je leeft maar één keer."

"Wat gaan we nu doen?" vraagt hij even later. Ik heb geen idee. Hij zet de enorme televisie aan. Precies op tijd. Een interview met de klokkenluider gaat over een paar minuten beginnen.

"Ik ben benieuwd wat hij te zeggen heeft", merk ik op terwijl ik mijn wijnglas volschenk.

De interviewer is de bekende internetster John Reagan. Ik vind hem een beetje van twijfelachtig allooi, maar soms stelt hij toch wel erg relevante vragen. Ik schenk mijn glas weer vol, ondanks dat ik me een beetje licht in mijn hoofd voel.

"Waarom zijn de belangrijkste foto's van de websites gehaald?" valt hij meteen met de deur in huis.

"Omdat er dingen te zien zijn die men niet wil dat je ziet."

Ik pak een van de foto's en kijk nog eens goed. Ik heb werkelijk geen idee wat ik zou moeten zien. Ook John heeft een foto en vertelt hoe hij eraan gekomen is. Hé, dat is een foto van mij. Joran kijkt me grijnzend aan. Astrid ziet het.

"Is dat een van jullie foto's?" vraagt ze opmerkzaam. We knikken tegelijk.

Het gesprek tussen de twee mannen loopt gemoedelijk. De klokkenluider vertelt rustig en overtuigend over wat er gebeurde op zijn observatorium. Ze hadden bezoek gekregen van mannen in donkere pakken en waren gedwongen de foto's van hun websites te halen. De mannen waren gewelddadig en lieten er geen twijfel over bestaan wat er zou gebeuren als de foto's te vroeg online verschenen.

"Bizar dat dergelijke dingen kunnen gebeuren in een democratisch land", merkt Bob geïrriteerd op. Iedereen is het met hem eens.

"Geloof me, onze beschaving is alleen maar een laagje aan de oppervlakte", mompel ik iets te luid voor me uit. Iedereen kijkt me vragend aan.

"Mensen kunnen beesten zijn als ze denken dat ze er ongestraft vanaf komen", verduidelijk ik.

De klokkenluider vertelt dat de snelheid van Umbrogen niet constant is, maar wisselt. Hij lijkt ook van richting te kunnen veranderen, om even later weer op de originele koers te liggen. Ook de snelheid lijkt te variëren.

"Het heeft intelligentie?" vraagt John. De onherkenbaar gemaakte klokkenluider knikt nadrukkelijk.

"Daar lijkt het erg op. Ik ben er zelf nog niet helemaal van overtuigd, maar het lijkt de mening te zijn van degenen die het beleid bepalen."

"Wat is het dan?" luidt de volgende vraag. We veren op in afwachting van het antwoord.

"Het lijkt een vorm van plasma te zijn. Er is geen scherpe aftekening te vinden en soms lijkt het een heel klein beetje doorzichtig te zijn. Zeker in infrarood licht."

Ik bekijk de foto's nog een keer nauwkeurig en inderdaad, op eentje is het net alsof er een achterliggende ster te zien is. Het valt me nu op dat we geen infraroodfoto's van het Vera Rubin-observatorium hebben, wat vreemd is.

"Wat heeft het voor een zin om dit – met geweld – geheim te houden?" De interviewer is erg gefocust.

"Dat weet ik echt niet. Misschien dat ze bang zijn voor een wereldwijde paniek?"

"Ik heb er een ander idee over. Wanneer het bekend wordt dat we niet alleen zijn, verandert er veel in de wereld. Andere dingen worden belangrijk, en dat gaat het rijkere deel van de mensheid een hoop geld kosten."

"Als het van richting kan veranderen, dan weet je dus niet te voorspellen waar het langs gaat. Saturnus, Sirius of de Melkweg, je weet het niet", vervolgt Bob. Hij heeft helemaal gelijk.

"Als het van richting kan veranderen, dan is het toch intelligent?" merkt Astrid op. Joran knikt. "Dat lijkt mij ook."

"Nee, zo simpel is het niet. Het kan zijn dat het plasma magnetische lijnen volgt. Dan beweegt het ook in andere richtingen ..."

De volgende ochtend zit ik alleen op de bank met koffie. Het huisje staat alleen in het bos en er is werkelijk niemand in de buurt. Wanneer ik naar buiten kijk, zie ik dieren door het tuintje lopen. Een hertje, een zwijn en vele vogels die je in de stad niet tegenkomt. 's Nachts is het aardedonker, geen lichtje te zien. De sterrenhemel is diepzwart met vele fonkelende sterren.

Laptop op schoot kijk ik naar de digitale foto's. Toch anders dan de afgedrukte, en nu kan ik ze vergroten. Mijn telefoon heeft hier geen bereik, maar Bob heeft satellietinternet. Drie van de foto's zijn door dezelfde telescopen genomen en samengevoegd. Balorig leg ik ze over elkaar en toon ik ze afwisselend achter elkaar.

Hé, dat is merkwaardig. Wanneer ik deze foto's als een zeer korte film afspeel, lijkt het geen plasmabool te zijn, maar te bestaan uit een grote hoeveelheid kleinere plasmabollen.

Ik zoek de bronfoto's bij elkaar en doe hetzelfde trucje. Ook hier is er een soort inwendige beweging te zien. Ik creëer een videotje van deze bewegingen en stuur het naar Bob. Ook bij foto's van de andere observatoria is deze – weliswaar minder duidelijke – beweging te zien.

Er komt een videocall binnen. Uiteraard is het Bob; ik had niet anders verwacht.

"Krijg nou tieten. Wat is dit?" klinkt het uit de speaker.

"Nee, dank je. Ik ben tevreden met dit paar, maar ik begin wel te vermoeden waarom ze het geheim willen houden."

"Wat denk jij?" vraagt hij. Ik heb werkelijk geen idee en haal mijn schouders op. "Dit gaat groot worden als het dichterbij komt en het duidelijker zichtbaar wordt", constateer ik. Hij knikt nadenkend.

"We moeten onze verbindingen versleutelen en niet meer zo over het internet gooien", voeg ik eraan toe. Bob snapt het onmiddellijk. "Dat laat ik even aan jou over, jij bent de expert." "Ja, maak je daar maar geen zorgen over."

Er is software om bewegingen in een video zichtbaar te maken. Ik zoek een gratis variant op en laat die de video's verwerken. Helaas lukt het niet goed. Te veel zwarte vlekken. Wel tekent de software een bol om Umbrogen. Het trekt mijn aandacht, maar het zal wel een uitglijder van het programma zijn. Toch? Het is wel heel mooi rond.

De katten lopen geagiteerd door de kamer. Wanneer ik vraag wat er is, negeren ze me volledig. Ze lijken iets buiten te horen of te zien. Ik zie niets; alles is rustig. De zon schijnt en alles is goed te zien.

Dan wordt er op de deur geklopt. Ik schrik me een ongeluk. Een snelle blik door de camera leert dat er twee mensen voor de deur staan, een man en een vrouw. Ik stop mijn wapen in de zak van mijn joggingbroek. Het ding zakt bijna onmiddellijk van mijn kont.

Ik doe de deur open en kijk de mensen zo vriendelijk mogelijk aan, maar zeg niets. Na een ongemakkelijke stilte stellen ze zich voor: "Ik ben Jan Jansen en dit is Ingrid Pietersen." "Het is zeker toevallig dat dit de meest voorkomende namen zijn?" informeer ik. "Wat kan ik voor jullie doen?" "We willen even met je praten. Het is volledig vrijblijvend. Dat wapen heb je niet nodig." Hij wijst naar mijn broekzak. "Kom binnen." Ik heb een donkerbruin vermoeden waar dit over zal gaan.

De katten moeten niets van deze mensen hebben en zijn niet meer te zien. Ik voel me niet bedreigd en zit rustig op de bank met het pistool naast me op het kastje.

"We willen je werk aanbieden", begint de vrouw. "Klinkt niet betrouwbaar als je niet eens je naam wilt vertellen." Ze zwijgen. "Onze namen zijn niet belangrijk, maar wil je de baan?" "Wat is het?" vraag ik om open over te komen, maar wat mij betreft kunnen ze aan het gas hangen.

"Iets waar je al mee bezig bent, Umbrogen ..."
"Waarom ik? Ik ben een simpele softwareontwikkelaar."

"Je hebt ook andere bruikbare eigenschappen", luidt het simpel klinkende antwoord.

"Wij weten hoe je vorige manager aan zijn einde is gekomen ..."

"Ja, hèhè. Auto-ongeluk, dat was nieuws." Ik begin me een beetje ongerust te maken.

"Dat had hem zeer waarschijnlijk wel gedood, als jij niet net iets eerder was geweest."

"Ik heb geen idee waar je het over hebt."

Ze kijken elkaar even aan, maar tonen geen enkele emotie.

"We weten ook hoe je met je verleden afgerekend hebt", vervolgt de man op zijn beurt. "En onder ons gezegd: ik ben het met je eens."

"Ik ben niet gevoelig voor dit type saamhorigheid ...", pareer ik. Hij leunt weer achterover.

"Hoe hebben jullie me gevonden, overigens?"

"Je had je berichten meteen moeten versleutelen", is het droge antwoord. Ik pak een kop koffie voor mijzelf, maar bied hun niets aan.

"Jullie hebben mijn huis vernield en volledig overhoopgehaald toen ik niet thuis was. Dat neem ik jullie heel erg kwalijk."

"Dat waren wij niet. Dat was een andere afdeling. Waar was je?"

"Dat gaat je niet aan", snauw ik. Het is me meteen duidelijk dat ze niet alles weten.

"En jullie hebben me mijn baan gekost."

"Ik vrees dat wij dat inderdaad waren. Sorry daarvoor." Ik gnuif.

"Je krijgt een goed salaris. We vergoeden de kosten van je huis ruimhartig en Joran hoeft zich niet ongerust meer te maken en kan gewoon naar huis."

"En ik moet je op je blauwe ogen geloven?" sis ik. Ze zijn bruin overigens.

Ze leggen uit dat mijn interesse in wetenschap, astronomie en techniek, samen met mijn kennis van computers, een zeldzame combinatie is met ongeremd handelen. Ze verzekeren me dat ik niemand hoeft te vermoorden en dat ik zelf beslissingen mag nemen over wat ik ga doen. En eerlijk gezegd lijkt me dit wel een gave klus, en het betaalt ook nog eens erg goed.